

figelig, og saaledes have vi saa regelmæssigt hørt Reserveofficererne blive bragte ind under Bestemmelserne af 1842 (Tscherning: Ja, det er ikke underligt!). Den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgfreds (Tscherning) finder, at dette ikke er saa underligt, og det er vist, at han i det Mindste heller ikke har nogen Grund til at forundre sig derover, da jeg meget skulde fele, om det ei netop er ham, der saa ivrigt har bestræbt sig for at gjøre disse Bestemmelser anvendelige paa dem. Imidlertid troer jeg neppe, at nogen retskfende Mand kan komme til det Resultat, at saadanne henfaste Detringer, som staae ubeviste og ubevillige, skulle bestemme en Mand's Skæbne, naar iøvrigt hans Virksomhed og Fortjeneste giver ham en yderligere Berettigelse. Den anden Omstændighed, der kunde synes endnu mindre farlig, er ligesom Fordommens Magt. Vi have ofte hørt udtale her i Thinget, at det danske Folk ikke er nogen krigførende Nation. Jeg har opfattet det noget anderledes; jeg har opfattet det saaledes: „den danske Nation har ikke forstaaet at føre Krig“; thi, naar vi betragte den enkelte Mand for sig, saa finde vi ham i Almindelighed i Besiddelse af de Gvner og Egenskaber, som ere Betingelser for en dygtig Soldat, ligesom han ogsaa i underordnet Stilling stedse har vist sig at være dette; men — jeg taler ikke om den sidste Krig, den lader jeg ude af Betragtningen, fordi den ligger saa nær, at man er altfor stærkt paavirket af sine Følelser for den — jeg siger altsaa, men ikke desto mindre maae vi næsten gaae tilbage til den halvbedenske Tid, for at finde et Tidspunkt, hvori Danmark har ført heldige Krige. Om nu ogsaa Grunden hertil kan have ligget i flere andre samvirkende Omstændigheder, saa troer jeg dog, at en meget væsentlig Aarsag var denne, at det tidligere var temmelig almindelig Skik, at de vigtigste Befalingsmænds Poster i Armeen, ligesom Lieutenanten til Generalen, bleve besatte med Hoffets Benner, Slægtninge og Paarørende i sjerne Led, medens derimod det praktisk uddannede Talent, som fra neden vilde arbejde sig i Veiret, sjelden eller aldrig blev aabnet Udgang til disse Poster; og, medens det er en Kjendsgjerning, at Verdens største Felt herrer netop have benyttet det hurtige

Avancement fra de lavere Grader til de højeste som et Middel til at fremdrage og frugtbargjøre de bedste Kræfter af Armeens Masse og opflamme den hele Armeen til glimrende Bedrifter; medens det er en Kjendsgjerning, at der ikke eksisterer nogen Armeen af historisk Navnkundighed, hvori ikke flere af Armeens meest udmærkede Mænd ere paa denne Maade fremgaaede af Massen, saa have vi hertilands tidligere aldrig anseet det for nødvendigt at benytte dette Middel; thi de saa Mænd, der her have svunget sig op ad denne Vej, skulde uden Undtagelse en eller anden høitstaaende Beskytter og Beskynder deres Avancement. Og Banens Magt er saa stor, at endnu den Dag idag har man vanskeligt ved at fatte, at den Mand, der ad den praktiske Vej er avanceret til Officør, skal have samme Berettigelse som den, der ad den gamle slagne Landvei er blevet det. Det er disse Omstændigheder, som jeg virkelig troer, det hovedsagtelig maa tilskrives, at man synes at være utilbøielig til at anerkjende Reserveofficerernes Berettigelse. Imidlertid har jeg dog endnu det Haab, at det ærede Things Majoritet ikke vil lade sig lede af saadanne Hensyn, og jeg har derfor tilladt mig at stille disse Ændringsforslag, ifølge hvilke Reserveofficererne ingenslunde ville blive stillede under saa gunstige Betingelser, som de maaskee ifølge den af mig citerede kongelige Resolution kunde have ventet; de ville blive halvgagerede imod Linieofficererne, og, da Pensionen skal bestemmes efter de sidste 5 Aars Indtægter, saa ville de som Følge heraf ogsaa kun kunne vente at erholde Halvparten af den Linieofficererne tilkommende Pension. Jeg har ikke fundet mig foranlediget til at gaae ind paa den Classification, som Udvalget har opstillet, og som Regjeringen, efter Rigsdagens Udtalelse, har foreslaaet i Udkastet, fordi jeg anseer denne Classification for aldeles ubesøiet; men, da jeg ofte har hørt den Indvending, at man, ved her at gagere de værnepligtige Officerer, frygtede for at foregribe de Bestemmelser, som muligen kunde tages med Hensyn til den nye Armeenorganisation, saa har jeg villet aabne Thinget en Uvei til at lade dette Spørgsmaal staae aabent, idet jeg i mit subditaire Ændringsforslag har unddraget de Værneplig-